

Evangelhia zilei de duminică: „Dă-mi să beau”.

Comentariu la Evangelhia din duminica a 3-a din Postul Mare (Ciclul A): „Dă-mi să beau”.

Dumnezeu are sete de noi. Noi avem sete de Dumnezeu. În rugăciune ne astâmpărăm dorul nostru de iubirea lui Dumnezeu.

Evangelhie (In 4,5-42)

A venit, așadar, într-o cetate din Samaría numită Síhar, aproape de ținutul pe care Iacób i-l dăduse fiului său Iosíf. ⁶Acolo era fântâna lui Iacób. Atunci, obosit fiind de

călătorie, Isus s-a așezat la fântână. Era pe la ceasul al șaselea.

⁷A venit o femeie din Samaria ca să scoată apă. Isus i-a spus: „Dă-mi să beau!”. ⁸Discipolii lui plecaseră în cetate ca să cumpere de mâncare.

⁹Așadar, femeia samariteană i-a zis: „Cum, tu, care ești iudeu, ceri să bei de la mine, care sunt o femeie samariteană?”. De fapt, iudeii nu aveau legături cu samaritenii. ¹⁰Isus a răspuns și i-a zis: „Dacă ai fi cunoscut darul lui Dumnezeu și cine este acela care îți spune: «Dă-mi să beau!», tu ai fi cerut de la el și el ți-ar fi dat apă vie!”. ¹¹Femeia i-a spus: „Doamne, nici nu ai cu ce scoate apă, iar fântâna este adâncă; de unde, deci, ai apă vie? ¹²Nu cumva ești tu mai mare decât părintele nostru Iacób, care ne-a dat fântâna și au băut din ea el, fiii lui și turmele lui?”.

¹³Isus a răspuns și i-a zis: „Oricui bea din apă aceasta îi va fi sete din nou,

¹⁴dar cine va bea din apa pe care i-o voi da eu nu va înseta niciodată și apa pe care i-o voi da eu va deveni în el izvor de apă care țâșnește spre viața veșnică”. ¹⁵I-a zis femeia: „Doamne, dă-mi această apă ca să nu-mi mai fie sete și să nu mai vin aici să scot!”.

¹⁶El i-a zis: „Du-te și cheamă-l pe bărbatul tău și vino aici!”. ¹⁷Femeia a răspuns și i-a zis: „Nu am bărbat”. Isus i-a spus: „Bine ai zis: «Nu am bărbat», ¹⁸pentru că ai avut cinci bărbați, și cel pe care îl ai acum nu este bărbatul tău. În privința asta ai spus adevărul”. ¹⁹Femeia i-a zis: „Doamne, văd că tu ești profet. ²⁰Părinții noștri l-au adorat [pe Dumnezeu] pe muntele acesta, iar voi spuneți că la Ierusalím este locul unde trebuie să-l adore”. ²¹Isus i-a spus: „Femeie, crede-mă că a venit ceasul când nu îl veți adora pe Tatăl nici pe muntele acesta, nici la Ierusalím! ²²Voi adorați ceea ce nu

cunoașteți. Noi adorăm ceea ce cunoaștem, pentru că mântuirea vine de la iudei. ²³Însă vine ceasul – și acum este – când adevărații adoratori îl vor adora pe Tatăl în duh și adevăr, căci și Tatăl astfel de adoratori își caută. ²⁴Dumnezeu este duh și cei care îl adoră, în duh și adevăr trebuie să-l adore”. ²⁵Femeia i-a zis: „Știu că vine Mesia, care este numit Cristos. Când va veni, el ne va învăța toate”. ²⁶Isus i-a zis: „Eu sunt, cel care îți vorbesc!”.

²⁷Tocmai atunci au ajuns discipolii lui. Și se mirau că vorbește cu o femeie, dar nimeni nu i-a zis: „Ce cauți?” sau: „De ce vorbești cu ea?”.

²⁸Atunci, femeia și-a lăsat urciorul, a plecat în cetate și le-a spus oamenilor: ²⁹„Veniți și vedeți omul care mi-a spus tot ce am făcut! Oare nu este acesta Cristos?”. ³⁰Ei au ieșit din cetate și au venit la el.

³¹Între timp, discipolii îl rugau:
„Rabbí, mănâncă!”. ³²Dar el le-a zis:
„Eu am de mâncat o mâncare pe care
voi nu o cunoașteți”. ³³Așadar,
discipolii ziceau unii către alții:
„Oare i-a adus cineva de mâncare?”.
³⁴Isus le-a zis: „Hrana mea este să fac
voința celui care m-a trimis și să
împlinesc lucrarea lui. ³⁵Nu spuneți
voi: «Mai sunt încă patru luni și vine
secerișul»? Iată, eu vă spun, ridicați-
vă ochii și priviți lanurile că sunt
albe pentru seceriș! Deja
³⁶secerătorul își primește plata și
adună roadele spre viața veșnică,
pentru ca semănătorul să se bucure
la fel cu secerătorul. ³⁷Căci în aceasta
se adeverește cuvântul: «Unul este
semănătorul, altul secerătorul». ³⁸Eu
v-am trimis să secerați ceva pentru
care nu ați trudit. Alții au trudit, iar
voi ați intrat peste truda lor”.

³⁹Mulți dintre samaritenii cetății
aceleia au crezut în el pentru
cuvântul femeii care a mărturisit:

„Mi-a spus tot ce am făcut”. ⁴⁰Așadar, când au venit la el, samaritenii i-au cerut să rămână la ei, iar el a rămas acolo două zile. ⁴¹Și cu mult mai mulți au crezut pentru cuvântul lui. ⁴²Îi spuneau femeii: „Nu mai credem pentru cuvântul tău, căci noi înșine am auzit și știm că acesta este cu adevărat Mântuitorul lumii”.

Comentariu la Evanghelie

În călătoria Sa spre Galileea, Isus Se oprește la poalele muntelui Ebal, lângă Sihar, unde se afla vestita fântână a patriarhului Iacob, care era mândria samaritenilor. Această regiune a făcut parte din Regatul de Nord al lui Israel. După ce a căzut în mâinile asirienilor (722 î.C.), populația a ajuns să se amestece cu păgânii aduși acolo. Mai târziu, regele iudeu Ioan Hircano a distrus

templul samaritean ridicat pe muntele Garizim. De aceea, în pofida trecutului lor comun, dușmănia dintre iudei și samariteni era veche de secole (cf. 2Rg 17,34-40).

Dar Isus nu are nicio reținere să Se oprească la Sihar. Ostenit de drum și fiind vremea mesei, Învățătorul îi trimite pe ucenicii Săi să caute hrană și Se așază lângă fântână să aștepte. Atunci sosește, cu urciorul ei, o samariteană și începe un dialog și o întâlnire între două doruri, simbolizate prin apă, care vor fi împlinite: dorul dumnezeiesc de a-i mântui pe oameni și setea de Dumnezeu care se află în ei.

„Ridicați ochii sufletului și re trăiți încet scena – sugera sfântul Josemaría –: (...) Este mișcător să-L contemplăm pe Învățător istovit. În plus, Îi este foame: ucenicii au mers în satul vecin să caute ceva de mâncare. Și Îi este sete. Dar mai mult

decât oboseala trupului, Îl mistuie setea de suflete. De aceea, când sosește samariteana, acea femeie păcătoasă, inima sacerdotală a lui Cristos se revarsă, plină de râvnă, pentru a recupera oaia pierdută: uitând de oboseală, de foame și de sete”[1].

„Dă-mi să beau”: vechea neîncredere iudaică față de samariteni, care îi făcea să evite chiar și să le vorbească și să le folosească vasele[2] este frântă de Isus atunci când cere, cu smerenie, ajutorul samariteniei surprinse care vine cu urciul ei. Dar, în realitate, ea era cea care trebuia să rupă prejudecățile seculare pentru a cere ceea ce Isus dă: o apă mai bună decât cea a vestitei fântâni a lui Iacob, deși aceasta era foarte îmbelșugată, căci a slujit fiilor săi și chiar turmelor lui. Femeia înțelege aluzia lui Isus: că El este mai mare decât Iacob și fântâna lui, iar apa pe care o oferă este

minunată. Samariteana rămâne atunci cucerită de ideea pe care și-o face despre acea apă și ajunge să o ceară, pentru a nu mai înseta niciodată.

În Vechiul Testament, „apa vie” simbolizează acțiunea lui Dumnezeu (cf. Ier 2,13; Zah 14,8; Ez 47,9). Și, în realitate, Isus este „darul lui Dumnezeu” pe care femeia îl ignoră, iar apa vie care va deveni în ea „izvor care țâșnește spre viața veșnică” este harul spiritual. De aceea, Isus o pregătește pe femeie să-l primească, făcând-o să-și recunoască situația de păcat, cu cinci bărbați diferiți. Samariteana se interesează apoi de relația ei cu Dumnezeu și de locul unde trebuie să-L adore; iar, după învățătura Învățătorului, întrezărește adevărata sete a sufletului ei; îl amintește deja pe Mesia, descoperă că Îl are înaintea ei și merge să-L vestească celor ai săi.

Acest celebru pasaj din evanghelia după sfântul Ioan relatează un itinerar de convertire deosebit de frumos, provocat de Isus. Într-un anumit sens, are un caracter universal și toți ne putem regăsi în el. Papa Francisc comenta că „Isus avea nevoie să o întâlnească pe samariteană pentru a-i deschide inima: îi cere să bea pentru a scoate în evidență setea care se afla în ea însăși. Femeia este atinsă de această întâlnire: Îi adresează lui Isus acele întrebări profunde pe care le avem cu toții înlăuntrul nostru, dar pe care adesea le ignorăm. Și noi avem multe întrebări de pus, dar nu găsim curajul de a I le adresa lui Isus!

Postul Mare, dragi frați și surori, este timpul potrivit pentru a ne privi înlăuntru, pentru a face să iasă la lumină nevoile noastre spirituale cele mai autentice și pentru a cere ajutorul Domnului în rugăciune. Exemplul samariteniei ne invită să ne exprimăm astfel: «Isuse, dă-mi din

acea apă care îmi va potoli setea
pentru totdeauna»”[3].

[1] Sfântul Josemaría, Prietenii lui
Dumnezeu, nr. 176.

[2] Cf. Sfântul Augustin, In Ioannem
tract., 13.

[3] Papa Francisc, Angelus, 23 martie
2014.

pdf | document generat automat din
[https://opusdei.org/ro-ro/gospel/
evanghelia-zilei-de-duminica-da-mi-sa-
beau/](https://opusdei.org/ro-ro/gospel/evanghelia-zilei-de-duminica-da-mi-sa-beau/) (02.03.2026)